

SENSE INFORMÀTICA

Era una tarda d'estiu. La Laia i jo estàvem al jardí. Havíem fet tot el possible per no avorrir-nos, però ens avorríem, i molt. A més a més, la mare s'havia apropiat de la tele, la meua germana jugava amb la consola, el pare tenia l'ordinador i la tablet no estava carregada.

Lavors va arribar l'Ona. Portava una capsa plena de peces de bicicleta, restes d'ordinador i trossos de mobles vells. Anava a portar-los a la deixalleria, però havia passat per casa nostra per veure si volíem alguna cosa. De primer totes dues vam dir que no, però després vam decidir quedar-nos-la. Totes dues havíem tingut la mateixa idea. Vam agafar unes rodetes petites i vam enganxar-les al seient d'una bici. Després, amb un ganivet, vam fer una petita obertura al selló. Allà posàrem una llanta mig trencada. En poca estona havíem construït un cotxet amb el que ens ho podíem passar de meravella, però només hi cabia una persona. Aleshores vam agafar uns cilindres, d'aquells de la caixa del supermercat, i els vam ficar boca avall. Ja teníem un patinet. Començàrem a jugar. Ens vam tirar carrer avall i ens ho vam passar molt i molt bé. De vegades passava gent que anava escoltant música i ens mirava estranyada, però hi havia avis i àvies que, en veure'ns, ens mostraven els seus millors somriures.

Vam estar al carrer fins que es va fer fosc. A dins de casa pensàrem en tot el que havíem fet. Vam adonar-nos que sense informàtica també ens podíem divertir i vam decidir fer-ho més vegades.

Sense informàtica. Pseudònim: Taiss. Curs 6è. E.A. Apiària. Autora: Emma Montivero Morales

DE CAMÍ A LA FELICITAT

Portava nou mesos, quinze dies, tretze hores i vint-i-cinc minuts esperant aquest moment. Avui, vint de juny, s'ha acabat el curs i, com cada any, parteixo cap al poble on passo els estius.

Aquell poblet de tan sols dos-cents habitants és el meu lloc preferit del món. Com som tan pocs tots ens coneixem. Però, no penseu que això és tan divertit. Per una part és una meravella conèixer a tothom. Però per una altra part sembla que no tens intimitat, les notícies, tant bones com dolentes, semblen tenir vida. Per això has de tenir molt de compte amb les coses què dius i a qui li dius. Jo, al principi ho explicava al coixí, però l'any passat va néixer el meu germanet i va ocupar l'habitació de la meva germana. Per això, la meva germana i jo hem de dormir juntes. La meva germana té deu anys i es passa tot el dia amb l'antena posada. Ara els meus secrets els explica la Ivana. La Ivana és la meva millor amiga. Encara que no ens veiem gaire, el temps que passen juntes el disfrutem al màxim. Ella viu a Andalusia, així que només coincidim els estius.

Al poble tenim un grupet d'amics d'entre dotze i tretze any. En total som sis: l'Aina, que viu a França; en Mateu, que és de Madrid; la Ivana que és d'Andalusia; l'Ester que és de Cantàbria; l'Ismael, que viu a Lleó; i jo, la Mariona, que visc a Catalunya. Com podeu veure, tots som de llocs ben diferents. Nosaltres, només ens veiem els dos mesos i mig de vacances. Però això, a nosaltres no ens importa. Tots els dies, ens reunim els sis a la plaça Major. Cada dia fem coses molt variades. Alguns dies veiem pel·lícules, d'altres caminem pel bosc, uns altres anem al llac a banyar-nos... Però això sí, mai, mai, mai ens avorrim. Tant si plou com si fa sol aquells dies els passem junts.

El dia que menys m'agrada és l'últim dia. L'última dia, com un dia més, quedem a la plaça Major. Llavors, anem a un lloc amagat darrere un petit bosc. Aquell espai és una esplanada molt extensa. Enmig hi ha alçada una paret on deixem l'últim record d'aquell estiu. A allà escrivim una frase relacionada amb l'amistat. L'any passat vam escriure aquesta: "Els amics són com les estrelles, que encara que no les veiem, sempre estan amb nosaltres."

Quan estic en aquest lloc em sento la nena més feliç del món.

De camí a la felicitat. Pseudònim: Aigua. Curs 6è. E.A. Apiària. Autora:
Candela Arruga Moreno

EL MISTERI DE L'HORT

Hi havia una vegada una dona que es deia Pepa i el seu marit que es deia Emili.

Els tenien un hort amb verdures: tomàquets, enciams, bròquil i faves.

També tenien plantades pomeres.

Un dia va sortir una fava enorme que pesava un quilogram.

L'Emili li va dir a la seva dona:

- Pepa! Pepa! Pepa!
- Què passa?
- Mira quina fava més gran!
- Oooh! Què gran!

La Pepa no creia el que estava veient, era una fava enorme. Aquella fava era com taula. Van pensar que era molt estrany i la van tallar i per dins estava tota plena de llaminadures.

La Pepa va tenir una idea i va dir: "I si plantem una patata al mateix lloc?" i l'Emili va dir: "D'acord!" Van plantar la patata i es va fer igual de gran que la fava. La van tallar per la meitat i aquest cop van veure que tenien patates fregides dins. També van plantar tomàquets i un d'ells va sortir enorme. Van tallar el tomàquet per la meitat i van sortir tomàquets fregits.

Van pensar que tenien un hort màgic, però els semblava que era impossible. Totes aquestes plantes màgiques que van sortir del seu hort les van vendre.

Al final es van fer rics com reis gràcies al que havien venut. Es van fer una nova casa i un nou hort molt més gran.

I tot això és tan veritat com si no hagués passat.

El misteri de l'hort. Pseudònim: Cuscus. Curs 5è. Escola Creixà. Autor: Arnau Parra